

คู่มือ

พัฒนาทักษะการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษ (PHONICS)

สำหรับครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา

ดร.เกศกนก ณ พัทลุง

กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผล

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดนครศรีธรรมราช

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คู่มือ

พัฒนาทักษะการสนทนาออกเสียงภาษาอังกฤษ

(PHONICS)

สำหรับครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา

ดร.เกศกนก ณ พัทลุง

กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผล

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดนครศรีธรรมราช

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

คู่มือพัฒนาทักษะการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษ (Phonics) สำหรับครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา ฉบับนี้ มีเนื้อหาที่สอดคล้องกับทักษะการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนี้ บทที่ 1 Phonics บทที่ 2 เทคนิคการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษ (Phonics) บทที่ 3 เสียงในภาษาและความสำคัญของการออกเสียง (Sound in Language and Importance of Pronunciation) บทที่ 4 Language and Nature of Language และ บทที่ 5 สัทอักษรที่ใช้แทนเสียงในภาษาอังกฤษ (Phonetic Alphabets)

ขอขอบคุณนายสันติภัทร โคจิจุล ศึกษาธิการจังหวัดนครศรีธรรมราช นางปราณี คุ้มณี รองศึกษาธิการจังหวัดนครศรีธรรมราช นายวิลาศ ชูช่วย รองศึกษาธิการจังหวัดนครศรีธรรมราช นางอุไรวรรณ วิชัยกุล รองศึกษาธิการจังหวัดนครศรีธรรมราช นายสุภรณ์ แสงผะกาย รักษาการผู้อำนวยการกลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผล ศึกษาานิเทศก์และผู้เกี่ยวข้องทุกท่าน ที่ให้การส่งเสริม สนับสนุนอำนวยความสะดวกทั้งในการดำเนินงานและการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ทำให้คู่มือฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือฉบับนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่สนใจในการนำไปประยุกต์ใช้ด้านการจัดการเรียนรู้และในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการพัฒนาผู้เรียนด้านทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เกษกนก ฌ พัทลุง

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	ข
สารบัญภาพ	ค
บทที่ 1 Phonics	1
หลักการสำคัญของ Phonics	1
ความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนโฟนิกส์ (Phonics)	2
ขั้นตอนการสอนโฟนิกส์ (Phonics Learning Steps)	4
บทที่ 2 เทคนิคการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษ (Phonics)	5
เสียงพยัญชนะ (Consonants) ในภาษาอังกฤษ	6
การออกเสียงพยัญชนะคู่คล้าย	7
ฐานกรณ์ (Articulator)	8
บทที่ 3 เสียงในภาษาและความสำคัญของการออกเสียง (Sound in Language and Importance of Pronunciation)	18
อวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียง (Speech Organs involved in Sound Production)	19
บทที่ 4 Language and Nature of Language	22
กระบวนการเปล่งเสียง (Sound Production Process)	22
กระบวนการกำเนิดลม (Initiation Process)	22
กระบวนการดัดแปลงลมที่เส้นเสียง (Phonation Process)	22
กระบวนการดัดแปลงลมที่ช่องคอและช่องจมูก (Oro-nasal Process)	23
กลไกและลักษณะของการเปล่งเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ (Mechanism and English Consonant Production)	24
บทที่ 5 สัทอักษรที่ใช้แทนเสียงในภาษาอังกฤษ (Phonetic Alphabets)	26
การลงเสียงหนัก-เบาในคำหลายพยางค์ในภาษาอังกฤษ (Word Stress)	27
หลักในการลงเสียงหนักในคำหลายพยางค์	28
ระดับเสียงสูง-ต่ำในภาษาอังกฤษ (Intonation)	30
Tongue Twisters	32
บรรณานุกรม	37

สารบัญญภาพ

	หน้า
การเทียบเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย	1
การออกเสียงพยัญชนะโดยใช้หลักสัทศาสตร์ (Phonetics)	5
การออกเสียงพยัญชนะคู่คล้าย	7
Consonant sounds	9
การออกเสียง -ed	10
เสียงสระ (Vowels)	12
สระประสม	14
การลงน้ำหนักเสียงหนัก-เบา (Stressed and Unstressed)	15
Word Stress	16
Sound System of English	19
อวัยวะบริเวณเหนือเส้นเสียง (Speech organs above vocal cords / folds)	21
กลไกและลักษณะของการเปล่งเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ (Mechanism and English Consonant Production)	24
สัทอักษร (Phonetic Alphabets)	26

บทที่ 1

Phonics

โฟนิคส์ (Phonics) คือ วิธีการเรียนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษด้วยการเชื่อมหน่วยเสียง (Phoneme) และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงหรือตัวอักษร (Grapheme) เข้าไว้ด้วยกัน เพื่อผสมเป็นคำ

หลักการสำคัญของ Phonics

1. การเรียนรู้เสียงของตัวอักษรแต่ละตัว (Letter Sound)
2. การเรียนรู้เสียงของกลุ่มตัวอักษร เช่น 'sh' หรือ 'ai'
3. นำเสียงเหล่านี้มาผสมกัน (Blend) จากซ้ายไปขวา เช่น p-e-t (เพอะ + เอะ + ที = เพท)

โฟนิคส์ (Phonics) เป็นวิธีการเรียนการสอนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพและได้รับความนิยมนับเป็นที่ยิ่งในขณะนี้ โฟนิคส์จะเน้นไปที่เสียงของแต่ละตัวอักษร (Letter Sound) รวมถึงความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรต่าง ๆ เพราะเมื่อรู้จักเสียงของตัวอักษรแล้ว นักเรียนก็จะสามารถใช้เสียงของพยัญชนะต่าง ๆ เป็นพื้นฐานในการ “ถอดรหัส” (Decode) ผ่านการประสมเสียง Letter Sound หรือที่เรียกว่า “Blending” เพื่ออ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ ๆ หรือคำที่ไม่คุ้นเคยได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องอาศัยการท่องจำเป็นหลัก

การเรียนภาษาอังกฤษแบบดั้งเดิมที่เราคุ้นเคย มักจะอ่านออกเสียงด้วยการสะกดพยัญชนะและสระแต่ละตัว เช่น คำว่า “BAT” หลายคนคงเรียนโดยการท่องจำว่า บี-เอ-ที อ่านว่า แบท แต่สำหรับการเรียนแบบโฟนิคส์ (Phonics) นั้น ผู้เรียนจะถอดเสียงของพยัญชนะแต่ละตัวเพื่อนำมาประสมกัน ได้แก่ เบอะ (B) + เออะ (A) + ที (T) ซึ่งจะเห็นได้ว่าเมื่ออ่านเร็ว ๆ ก็จะอ่านได้เป็นคำว่า “แบท”

การเทียบเสียงโฟนิคส์ (Phonics) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

<https://www.twinkl.co.th>

โฟนิกส์ (Phonics) คือ วิธีการฝึกอ่านคำภาษาอังกฤษด้วยการเชื่อมหน่วยเสียงของตัวอักษรต่าง ๆ โดยไม่ต้องอาศัยการท่องจำเป็นคำ ๆ ไป วิธีโฟนิกส์ ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เสียงของพยัญชนะหรือ Letter Sound ก่อนที่จะนำมาประสมกัน (Blending) เป็นคำ เช่น เคอะ (C) + แอะ (A) + ที (T) ที่เมื่อประสมกันแล้วจะได้เสียงของคำว่า CAT

A ออกเสียงว่า แอะ - เสียงเริ่มต้น (Initial Sound) ในคำว่า Apple

B ออกเสียงว่า เบอะ - เสียงเริ่มต้น (Initial Sound) ในคำว่า Banana

C ออกเสียงว่า เคอะ - เสียงเริ่มต้น (Initial Sound) ในคำว่า Cat

ความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนโฟนิกส์ (Phonics)

โฟนิกส์ สามารถช่วยให้การเรียนอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทำให้เรียนรู้ทักษะการอ่านและเขียนได้เร็วกว่าวิธีดั้งเดิมที่อาศัยการจำคำศัพท์เป็นคำ ๆ (Whole Word Approach)

ประโยชน์ของการเรียนอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีโฟนิกส์ (Phonics)

1. เรียนรู้พื้นฐานการออกเสียง ที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียง (Phoneme) และตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง (Grapheme)
2. เรียนรู้วิธีอ่านออกเสียงและสะกดคำที่ไม่คุ้นเคยได้ เนื่องจากหลักโฟนิกส์ (Phonics) จะช่วยเรื่องการประสมคำ (Blending) เรียนรู้การถอดรหัสเสียง (Decode) ซึ่งก็คือทักษะการอ่าน และการเข้ารหัส (Encode) หรือการสะกดคำ
3. เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติม (Vocabulary) ส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านอย่างถูกต้องและเพิ่มความคล่องแคล่ว (Accuracy and Fluency) นำพื้นฐานที่ได้เรียนมาไปประยุกต์ใช้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน (Reading Comprehension)

แนวทางการสอนโฟนิกส์ (Phonics)

ภาษาอังกฤษมี 26 ตัวอักษร ที่ประกอบไปด้วยพยัญชนะ (Consonant) 21 ตัว และสระ (Vowel) 5 ตัว โดยมีแนวคิดหลักที่เกี่ยวข้องกับโฟนิกส์ ดังต่อไปนี้

Phoneme

Phoneme คือ หน่วยย่อยที่สุดของเสียง ซึ่งทำให้เราสามารถแยกความแตกต่างของคำออกจากกันได้ โดยบาง Phoneme อ่านมาจากตัวอักษรเดี่ยว ขณะที่ Phoneme อื่น ๆ อาจเกิดจากการรวมกันของตัวอักษร 2 หรือ 3 ตัวก็ได้ วิธีการอ่านแบบโฟนิกส์ก็คือ การ Blending หรือนำเอาแต่ละ Phoneme มาประสมกันเป็นคำนั่นเอง

Grapheme

Grapheme หมายถึง ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของที่ใช้แทนเสียง (Phoneme) ซึ่งอาจเป็นตัวอักษรหนึ่งตัวหรือหลายตัวมาผสมกัน

Digraph

Digraph หมายถึง ตัวอักษร 2 ตัวที่อยู่ติดกันแล้วเกิดเสียงใหม่ (เช่น ee ออกเสียงว่า “อี” แทนที่จะเป็น “เอะเอะ”)

Trigraph

Trigraph หมายถึง ตัวอักษร 3 ตัวที่อยู่ติดกันแล้วเกิดเสียงใหม่ (เช่น igh ออกเสียงว่า ‘ไอ’ แทนที่จะเป็น “อิเกอะอะ”)

Split Digraph

Split Digraph (บางครั้งอาจเรียกว่า “Magic E”) คือ ตัวอักษร 2 ตัวที่ออกเสียงเดี่ยว (Digraph) แต่ถูกแยกออกจากกันด้วยพยัญชนะ เช่น Cake (อ่านเสียงของ ae “เอ” แม้จะไม่ได้ติดกัน)

ประโยชน์ของการเรียนโฟนิกส์ (Phonics)

1. เรียนรู้พื้นฐานการออกเสียง ที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียง (Phoneme) และตัวอักษร (Grapheme)
2. รู้วิธีอ่านออกเสียงและสะกดคำที่ไม่คุ้นเคยได้ เนื่องจากหลักโฟนิกส์ (Phonics) จะช่วยเรื่องการประสมคำ (Blending)
3. เรียนรู้การถอดรหัสเสียง (Decode) ซึ่งก็คือทักษะการอ่าน และการเข้ารหัส (Encode) หรือการสะกดคำ
4. ช่วยในการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติม (Vocabulary)
5. ส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านอย่างถูกต้องและมีความคล่องแคล่วในการอ่าน (Accuracy and Reading Fluency)
6. นำพื้นฐานที่ได้เรียนมาไปประยุกต์ใช้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน (Reading Comprehension)

เทคนิคการสอนโฟนิกส์ (Phonics)

1. สอนอย่างเป็นระบบ ให้ผู้เรียนรู้จักเสียงย่อยของตัวอักษร หรือสร้าง Phonemic Awareness
2. สอนให้ครบทุกเสียง ให้เด็ก ๆ เกิดความคุ้นเคย รู้จักและได้เห็นตัวอักษรทั้งหมดผ่านกิจกรรมสนุก ๆ เช่น การร้องเพลง ระบายสีหรือการ์ตูนโฟนิกส์สนุก ๆ

3. อาศัยการฝึกซ้ำ ๆ โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ฟังออกเสียง และประสมเสียงด้วยตัวเอง จนเห็นรูปแบบของส่วนประกอบในแต่ละคำ เช่น CVC (พยัญชนะ-สระ-พยัญชนะ)

4. ใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย น่าสนใจ อินเทอร์เน็ต แอคทิฟ เช่น PowerPoint หรือเกมโฟนิกส์ (Phonics)

ขั้นตอนการสอนโฟนิกส์ (Phonics Learning Steps)

ขั้นที่ 1 – ถอดรหัสเสียง (Decode)

การสอนโฟนิกส์ส่วนใหญ่จะเริ่มต้นด้วยการเรียนเสียงของพยัญชนะต่าง ๆ (Letter Sound) ซึ่งก็คือการให้ผู้เรียนพิจารณาถึงเสียงขึ้นต้นคำผ่านการฟังและพูดตามด้วยตัวเอง เป้าหมายหลักก็คือการให้ผู้เรียนสามารถมองเห็นตัวอักษรและบอกได้ว่าเสียงใดที่ใช้แทนตัวอักษรนั้น หรือที่เรียกว่าการถอดรหัสเสียงหรือ Decode นั่นเอง

หลักจากนั้น ผู้เรียนจะเริ่มเรียนรู้การเขียนตัวอักษรต่าง ๆ ที่ใช้แทนเสียง (การเข้ารหัส หรือ Encode)

ขั้นที่ 2 – การประสมเสียง (Blending)

ผู้เรียนจะเรียนรู้วิธีการประสมเสียง (Blend) เสียงของตัวอักษรแต่ละตัวเพื่อรวมเป็นคำ

ขั้นที่ 3 – ถอดรหัสเสียงคำ CVC (Consonant, Vowel, Consonant)

ผู้เรียนจะเรียนรู้การถอดรหัสหรืออ่านคำที่เรียงตัวแบบ CVC หรือพยัญชนะ สระ พยัญชนะ

ขั้นที่ 4 – ถอดรหัสเสียงกลุ่มพยัญชนะในคำแบบ CCVC และ CVCC

ผู้เรียนจะเรียนรู้เกี่ยวกับกลุ่มพยัญชนะ รวมทั้งคำแบบ CCVC และ CVCC

ขั้นที่ 5 – Digraph, Split Digraph, Trigraph และทักษะการอ่าน (Decode)

ผู้เรียนจะเรียนรู้เกี่ยวกับ Digraph หรือการที่นำตัวอักษร 2 ตัวที่อยู่ติดกันเพื่อให้เกิดเสียงใหม่ และ Split Digraph (ตัวอักษร 2 ตัวที่ออกเสียงเดี่ยวแต่ถูกแยกออกจากกันด้วยพยัญชนะ) รวมทั้ง Trigraph ตลอดจนการอ่านออกเสียงที่เกี่ยวข้อง

ขั้นที่ 6 – การสะกดหรือเข้ารหัส (Encode)

ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนการเข้ารหัสเสียงให้เป็นคำ หรือการสะกดคำ (Spelling) ควบคู่กันไปด้วย ในขั้นนี้ ผู้เรียนควรจะเขียนเนื้อหาสั้น ๆ ที่ใช้ค่าง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง

บทที่ 2

เทคนิคการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษ (Phonics)

เทคนิคการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษ (Phonics) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา มีดังต่อไปนี้

เทคนิคที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะโดยใช้หลักสัทศาสตร์ (Phonics)

การออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ (Phonics) ซึ่งเป็นศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการอ่านออกเสียงของมนุษย์ วิธีการเปล่งเสียง และอวัยวะในปากที่ใช้ในการออกเสียง ซึ่งสัทศาสตร์เปรียบเสมือนตัวกลางที่ช่วยให้เข้าใจวิธีการอ่านออกเสียงในแต่ละภาษา เนื่องจากมีการใช้สัทอักษรสากลหรือ International Phonetic Alphabet (IPA) ซึ่งสามารถพบได้บ่อยในพจนานุกรม เช่น Ant = /ænt/ Believe = /bɪ'liv/ Expert = /'ek,spɔ:t/ และ Ecosystem /'ɛkō,sistəm/ เป็นต้น

เสียงพยัญชนะ ในภาษาอังกฤษ (Consonants)	ออกเสียง	เปรียบเทียบกับ พยัญชนะไทย
/p/	[พอะ]	'พ'
/b/	[บอะ]	'บ'
/t/	[ทอะ]	'ท'
/d/	[ดอะ]	'ด'
/k/	[กอะ]	'ก'
/g/	[งอะ]	'ง'
/dʒ/	[จอะ]	'จ'
/tʃ/	[ชอะ]	'ช'
/f/	[ฟอะ]	'ฟ'
/v/	[วอะ]	'ว'
/θ/	[ธอะ]	'ธ'
/ð/	[ธอะ]	'ธ'
/s/	[สอะ]	'ส'
/z/	[ซอะ]	'ซ'
/ʃ/	[ชอะ]	'ช'
/ʒ/	[จอะ]	'จ'
/h/	[ฮอะ]	'ฮ'
/m/	[มอะ]	'ม'
/n/	[นอะ]	'น'
/ŋ/	[งอะ]	'ง'
/l/	[ลอะ]	'ล'
/r/	[รอะ]	'ร'
/j/	[ยอะ]	'ย'
/w/	[วอะ]	'ว'

ที่มา: <https://www.interpass.in.th>

เสียงพยัญชนะ (Consonants) ในภาษาอังกฤษ

เสียงพยัญชนะ (Consonants) ในภาษาอังกฤษ มีดังนี้

- /p/ อ่านว่า [เพอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘พ’
- /b/ อ่านว่า [เบอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘บ’
- /t/ อ่านว่า [เทอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ท’
- /d/ อ่านว่า [เดอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ด’
- /k/ อ่านว่า [เคอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ค’
- /g/ อ่านว่า [เกอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ก’
- /tʃ/ อ่านว่า [เชอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ช’
- /dʒ/ อ่านว่า [เจอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘จ’
- /f/ อ่านว่า [เฟอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ฟ’
- /v/ อ่านว่า [เวอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ว’
- /θ/ อ่านว่า [เธอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ธ’
- /ð/ อ่านว่า [เธอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ธ’
- /s/ อ่านว่า [เสอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ส’
- /z/ อ่านว่า [เสอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ส’
- /ʃ/ อ่านว่า [เชอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ช’
- /ʒ/ อ่านว่า [เจอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘จ’
- /h/ อ่านว่า [เฮอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ฮ’
- /m/ อ่านว่า [เมอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ม’
- /n/ อ่านว่า [เนอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘น’
- /ŋ/ อ่านว่า [เงอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ง’
- /l/ อ่านว่า [เลอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ล’
- /r/ อ่านว่า [เรอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ร’
- /j/ อ่านว่า [เยอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ย’
- /w/ อ่านว่า [เวอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง ‘ว’

การออกเสียงพยัญชนะคู่คล้าย

เมื่อสามารถอ่านตัวพยัญชนะได้แล้ว สิ่งที่ต้องระวังในการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ การออกเสียงพยัญชนะ 2 ตัวที่มีเสียงคล้ายกัน ซึ่งโดยส่วนใหญ่มักเป็นเสียงพยัญชนะที่มีลักษณะการออกเสียงและเกิดบริเวณฐานกรณหรืออวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงเดียวกัน แต่มีจุดแตกต่างกันอยู่ที่ความก้องของเสียงที่เปล่งออกมา ซึ่งในทางสัทศาสตร์ได้มีการแยกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

เสียงก้อง (Voiced Sound)		เสียงไม่ก้อง (Voiceless Sound)	
/b/	[เบอะ]	/p/	[เพอะ]
/d/	[เดอะ]	/t/	[เทอะ]
/g/	[เกอะ]	/k/	[เคอะ]
/j/	[เยอะ]	/tʃ/	[เชอะ]
/v/	[เวอะ]	/f/	[เฟอะ]
/dʒ/	[เจอะ]	/θ/	[เธอะ]
/n/	[เนอะ]	/s/	[เสอะ]
/ŋ/	[เงอะ]	/ʃ/	[เชอะ]
/m/	[เมอะ]	/h/	[เฮอะ]
/r/	[เรอะ]		
/l/	[เลอะ]		
/ð/	[เธอะ]		
/z/	[เซอะ]		
/ʒ/	[เจอะ]		

ที่มา: <https://www.interpass.in.th>

1. เสียงก้อง (Voiced Sound): เป็นเสียงที่เกิดจากลมที่ออกจากปอด ผ่านเส้นเสียง ต้องใช้แรงในการออกเสียง โดยใช้อวัยวะที่ช่วยในการออกเสียง เช่น ริมฝีปาก และลำคอ ซึ่งมีเทคนิคในการสังเกตง่ายๆ คือ เวลาออกเสียง ให้ลองจับลำคอบริเวณลูกกระเดือก ถ้าเป็นเสียงก้อง จะรู้สึกว่ามีแรงสั่นออกมาจากเส้นเสียงค่อนข้างชัดเจน โดยตัวอย่างพยัญชนะที่เป็นเสียงก้อง คือ /b/, /d/, /g/, /j/, /v/, /dʒ/, /n/, /ŋ/, /m/, /r/, /l/, /ð/, /z/, /ʒ/

2. เสียงไม่ก้อง (Voiceless Sound): หรือเสียงเปิดกว้าง เป็นเสียงที่เกิดจากลมที่ออกจากปอดเหมือนกัน แต่ลมออกมาได้สะดวกมากกว่า เป็นเสียงที่สามารถเปล่งออกมาได้ง่ายกว่า ใช้แรงน้อยกว่าเสียงก้อง ซึ่งมีเทคนิคในการสังเกตง่ายๆ คือ ให้น่องๆ ลองถือกระดาษบังหน้าตนเอง แล้วลองออกเสียงดู จะพบว่า เวลาที่ออกเสียงไม่ก้อง กระดาษจะขยับตามลมที่ออกจากปากได้มากกว่าเสียงก้อง โดยตัวอย่างพยัญชนะที่เป็นเสียงไม่ก้อง เช่น /p/, /t/, /k/, /tʃ/, /f/, /θ/, /s/, /ʃ/, /h/ เป็นต้น

ตัวอย่างของเสียงพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกัน เช่น

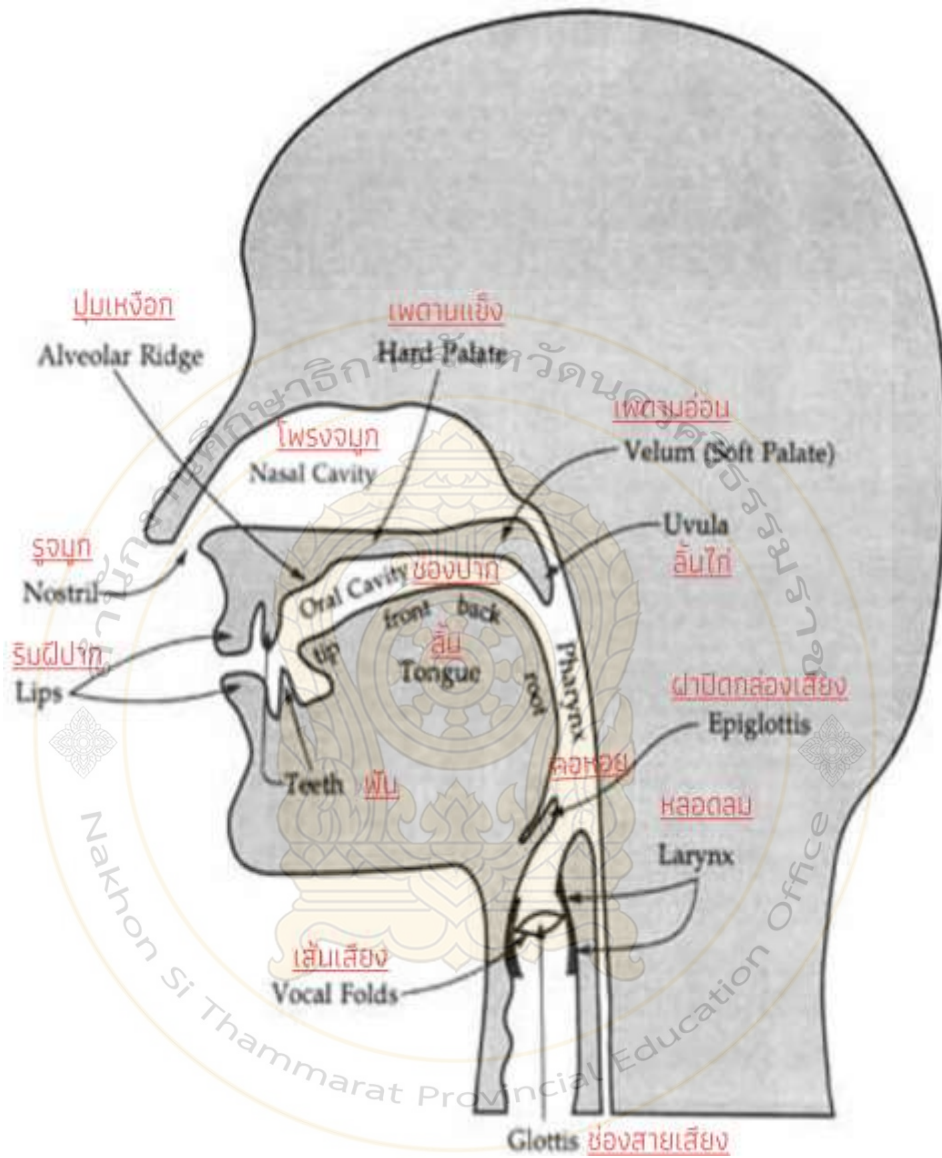
- /b/ ออกเสียงว่า [เบอะ] และ /p/ ออกเสียงว่า [เพอะ] จัดเป็นพยัญชนะเสียงระเบิด (Plosive) ที่มีฐานกรณ์อยู่ที่ริมฝีปาก (Bilabial) โดย /b/ เป็นเสียงก้อง และ /p/ เป็นเสียงไม่ก้อง
- /t/ ออกเสียงว่า [เทอะ] และ /d/ ออกเสียงว่า [เดอะ] เป็นพยัญชนะเสียงระเบิด (Plosive) ที่มีฐานกรณ์อยู่ที่ปุ่มเหงือก (Alveolar) โดย /t/ เป็นเสียงก้อง และ /d/ เป็นเสียงไม่ก้อง
- /v/ ออกเสียงว่า [เวอะ] และ /f/ อ่า่นว่า [เฟอะ] เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก (Fricative) ที่มีฐานกรณ์อยู่ที่ริมฝีปากกับฟัน (Labiodental) โดย /f/ เป็นเสียงไม่ก้อง และ /v/ เสียงก้อง

ฐานกรณ์ (Articulator) คือ คำใช้เรียกอวัยวะต่าง ๆ ในช่องปากที่ใช้ในการออกเสียง โดยแยกตามลักษณะการทำงานในการออกเสียงได้ 2 ประเภท คือ ฐาน และ กรณ์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การออกเสียงแบบฐาน (Passive articulator) หมายถึง อวัยวะที่ไม่เคลื่อนที่ในขณะที่เปล่งเสียง อวัยวะเหล่านี้อยู่ทางด้านบนของช่องปาก ได้แก่ ริมฝีปากบน ฟันบน ปุ่มเหงือก เพดานแข็ง เพดานอ่อน ลิ้นไก่ และผนังคอ

การออกเสียงแบบกรณ์ (Active articulator) ตัวอย่างเช่น

ใช้ริมฝีปากล่างเป็นกรณ์ (ส่วนเคลื่อนที่) อาจเคลื่อนไปสัมผัส ริมฝีปากบนซึ่งเป็นฐาน (ส่วนไม่เคลื่อนที่) เป็นการออกเสียงจากริมฝีปากคู่ (Bilabial) เช่น เสียง [m] หรือใช้ริมฝีปากล่างไปสัมผัสกับฟันบน (ฐาน) เป็นเสียงจากริมฝีปากล่าง-ฟันบน (Labiodental) เช่น เสียง [f] เป็นต้น

Consonant sounds

ที่มา: <https://kruengthai.blogspot.com/2019/02/phonetic.html>

เทคนิคในการสังเกต

การฝึกรับรู้เสียงคู่คล้ายในภาษาอังกฤษ มีเทคนิคในการสังเกต คือ ถ้าพยัญชนะเสียงก้อง บริเวณลูกกระเดือกจะสั่น ส่วนเสียงไม่ก้องจะมีลมออกจากริมฝีปากมากกว่า

ที่มา: <https://www.interpass.in.th>

การออกเสียง -ed

วิธีการออกเสียงท้ายพยางค์ของ -ed มีทั้งหมด 3 วิธี

- T sound = -ed ที่ตามพยัญชนะด้วยเสียงไม่ก้อง เช่น /p/, /t/, /k/ จะไม่ออกเสียง -ed แต่จะใช้เสียง T แทน เช่น Liked, Thanked, Hoped, Stopped เป็นต้น
- D sound = -ed ที่ตามพยัญชนะด้วยเสียงก้อง เช่น /b/, /d/, /g/ จะไม่ออกเสียง -ed แต่จะใช้เสียง D แทน เช่น Lived, Fined, Grabbed
- ID sound = -ed ที่ตามพยัญชนะ ตัว T จะไม่ออกเสียง -ed แต่จะใช้เสียง ID แทน เช่น Wanted, Decided, Headed

การออกเสียง -ed	เสียงพยัญชนะ-ลงท้าย	การออกเสียง	ตัวอย่างคำ
T sound	ไม่ก้อง	ไม่ออกเสียง ed	Liked, Thanked, Hoped, Stopped
D sound	เสียงก้อง	ออกเสียง D แทน	Lived, Fined, Grabbed
ID sound	เสียง T	ใช้เสียง ID แทน	Wanted, Decided, Headed

ที่มา: <https://www.interpass.in.th>

การออกเสียง -s, -es

คำศัพท์ที่เติม -s หรือ -es จะมีวิธีการออกเสียงอย่างไร โดยมีเทคนิคในการสังเกตได้จาก 3 ลักษณะ ดังนี้

- ออกเสียง s เป็น /s/ เมื่อคำกริยาเหล่านั้นลงท้ายด้วยเสียงไม่ก้อง (Voiceless Sound) เช่น /f/, /k/, /p/, /t/, /θ/ จะต้องออกเสียง /s/ เช่น talk = talks, walk = walks, jump = jumps, sit = sits
- ออกเสียง s เป็น /z/ จะใช้เมื่อคำกริยาลงท้ายด้วยเสียงก้อง (Voiced Sound) เช่น /b/, /d/, /g/, /v/, /m/, /n/ จะต้องออกเสียงเป็นเสียง /z/ หรือ [เสอะ] ตัวอย่างเช่น card = cards, run = runs
- ออกเสียง s เป็น /iz/ เมื่อคำกริยาลงท้ายด้วยเสียง /s/, /t/, /dz/, /z/ เช่น kiss = kisses, freeze = freezes

เทคนิคที่ 2 รู้จักเสียงสระ (Vowels)

สระในภาษาอังกฤษ มีทั้งหมด 5 ตัว คือ a, e, i, o, u แต่ในทางสัทศาสตร์ เสียงสระในภาษาอังกฤษ สามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ สระเดี่ยว (Monophthong) และสระประสม (Diphthong) ซึ่งจะมีเสียงที่แตกต่างกันทั้งสิ้น จำนวน 20 ตัว ดังนี้

สระเดี่ยว	เทียบเสียงภาษาไทย	ตัวอย่างคำ
/ɪ/	[อิ]	ship [ชัพ]
/i/	[อี]	sheep [ชีพ]
/ʊ/	[อุ]	look [ลุค]
/u:/	[อู] เสียงยาวกว่า /ʊ/	shoot [ชูท]
/e/	[เอะ]	pen [เพน]
/ə/	[เออะ]	the [เดอะ]
/ɜ:/	[เออ]	bird [เบิร์ด]
/ɔ:/	[ออ] แต่ลากเสียงยาวกว่า	door [ดอร์]
/æ/	[แอ]	apple [แอปเปิล]
/ʌ/	[อะ]	up [อัพ]
/ɑ:/	[อา]	car [คาร์]
/ɒ/	[ออ]	what [วอท]

ที่มา: <https://www.interpass.in.th>

สระเดี่ยว

- /ɪ/ อ่านว่า [อิ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระอิ ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น ship [ชิพ]
- /i:/ อ่านว่า [อี] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระอี ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น sheep [ชีพ]
- /ʊ/ อ่านว่า [อู] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระอุ ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น look [ลูค]
- /u:/ อ่านว่า [อู:] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระอุ แต่ออกเสียงยาวกว่า /ʊ/ ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น shoot [ชูท]
- /e/ อ่านว่า [เอะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระเอะ ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น pen [เพน]
- /ə / อ่านว่า [เออะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระเออะ ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น the [เดอะ]
- /ɜ:/ อ่านว่า [เออ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระเออ ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น bird [เบิร์ด]
- /ɔ:/ อ่านว่า [ออ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระออแต่ลากเสียงยาวกว่า ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น door [ดอ]
- /æ/ อ่านว่า [แอ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระแอ ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น apple [แอปเปิล]
- /ʌ / อ่านว่า [อะ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระอะ ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น up [อัฟ]
- /ɑ:/ อ่านว่า [อา] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระอา ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น car [คา]
- /ɒ / อ่านว่า [ออ] เทียบเสียงภาษาไทยจะคล้ายเสียง สระออ ตัวอย่างคำภาษาอังกฤษ เช่น what [วอท]

สระประสม	เทียบเสียงภาษาไทย	ตัวอย่างคำ
/เ็/	[เอ็ย]	ear [เอ็ย], here [เอ็ย]
/เ็ย/	[เอ]	say [เซ็ย], pay [เป็ย]
/บอ/	[อ็ว]	tour [ท็ว], pure [พัว]
/วอ/	[ออย]	boy [บอย], toy [ทอย]
/อบ/	[โ็ว]	phone [โฟบ], show [โชว์]
/เ็อ/	[เอ]	air [เอ]
/ai/	[อาย]	buy [บาย]
/aU/	[อา,ฮาว]	how [ฮาว]

ที่มา: <https://www.interpass.in.th>

สระประสม

- /เ็/ อ่านว่า [เอ็ย] เช่น ear [เอ็ย], here [เอ็ย]
- /เ็ย/ อ่านว่า [เอ] เช่น say [เซ็ย], pay [เป็ย]
- /บอ/ อ่านว่า [อ็ว] เช่น tour [ท็ว], pure [พัว]
- /วอ/ อ่านว่า [ออย] เช่น boy [บอย], toy [ทอย]
- /อบ/ อ่านว่า [โ็ว] เช่น phone [โฟบ], show [โชว์]
- /เ็อ/ อ่านว่า [เอ] เช่น air [เอ]
- /ai/ อ่านว่า [อาย] เช่น buy [บาย]
- /aU/ อ่านว่า [อา,ฮาว] เช่น how [ฮาว]

การฝึกเทคนิคออกเสียงภาษาอังกฤษให้เหมือนกับเจ้าของสำเนียง ให้ลองนำพยัญชนะ + สระมารวมกัน เช่น pet เมื่อเราอ่านออกมาจะได้คำว่า พ-อะ-ท อ่านว่า [เพ็ท] หรือ bat = /bæt/ จะได้คำว่า บ-แอะ-ท อ่านว่า [แบท] นั่นเอง

เทคนิคที่ 3 รู้จักลงน้ำหนักเสียงหนัก-เบา (Stressed and Unstressed)

ตามแต่ละพยางค์

ในการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ จะต้องเรียนรู้วิธีการลงน้ำหนักเสียงหนักและเสียงเบาในแต่ละพยางค์ รวมถึงการเลือกใช้น้ำเสียงในแต่ละประโยคให้เหมาะสม เพื่อให้สามารถพูดคุยกับเจ้าของภาษาได้อย่างถูกต้อง โดยการมีสำเนียงเหมือนเจ้าของภาษาจะต้องเข้าใจเรื่องของ Word Stress และ Intonation

คำนำหน้าและคำคุณศัพท์ส่วนใหญ่จะเน้นน้ำหนักเสียงที่พยางค์แรก
เช่น garden = gar' den, kitten = kit' ten

คำกริยาที่มี 2 พยางค์ มักเน้นเสียงที่พยางค์สุดท้าย เช่น relax, enjoy

คำที่มีลงท้ายด้วย -sion, -tion, -ize มักออกเสียงที่พยางค์ก่อนสุดท้าย
เช่น pollution, romantic, information

คำที่เกิดจากการนำคำนำหน้า 2 คำมารวมกัน มักออกเสียงที่พยางค์แรก
เช่น bookstore, highway, skytrain

INTERPASS
Inspiring Talent

ที่มา: <https://www.interpass.in.th>

Word Stress

Word Stress คือ การเรียนรู้การออกเสียงโดยเลือกใช้น้ำเสียงหนักหรือเสียงเบาตามแต่ละพยางค์ ในหนึ่งคำสามารถมีทั้งเสียงหนักและเสียงเบาได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นเสียงเดียวกันทั้งประโยค หรือทั้งคำ ดังนี้

- คำนามและคำคุณศัพท์ส่วนใหญ่จะเน้นน้ำหนักเสียงที่พยางค์แรก เช่น garden = gar' den, kitten = kit' ten
- คำกริยาที่มี 2 พยางค์ มักเน้นเสียงที่พยางค์สุดท้าย เช่น relax, enjoy
- คำที่มักลงท้ายด้วย -sion, -tion, -ic มักออกเสียงที่พยางค์ก่อนสุดท้าย เช่น pollution, romantic, information
- คำที่เกิดจากการนำคำนาม 2 คำมารวมกัน มักออกเสียงที่พยางค์แรก เช่น bookstore, highway, skytrain

การลงเสียงต่ำ (Falling Intonation)
ใช้กับประโยคทั่วไป, ใช้กับคำลงท้ายคำถาม WH Questions
หรือใช้ในประโยคคำสั่ง เช่น How are you? ↓, What's the matter? ↓
หรือ Don't move. ↓

การขึ้นเสียงสูง (Rising Intonation)
ใช้กับประโยคคำถาม หรือประโยคที่ต้องการคำตอบ เช่น Are you okay? ↑
หรือ Are you serious? ↑

INTERPASS
Teaching Intero

ที่มา: <https://www.interpass.in.th>

ทำนองเสียง (Intonation)

ทำนองเสียง (Intonation) เป็นสิ่งที่จำเป็นในการสื่อสาร ใช้บ่งบอกอารมณ์ และความรู้สึก ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจบริบทที่ต้องการจะสื่อออกมา มีทั้งหมด 2 รูปแบบ

- การลงเสียงต่ำ (Falling Intonation) ใช้กับประโยคทั่วไป, ใช้กับคำลงท้ายคำถาม WH Questions หรือใช้ในประโยคคำสั่ง เช่น How are you?, What's the matter? หรือ Don't move.
- การขึ้นเสียงสูง (Rising Intonation) ใช้กับประโยคคำถาม หรือประโยคที่ต้องการคำตอบ เช่น Are you okay? หรือ Are you serious?

เทคนิคที่ 4 รู้จักการใช้เสียงเชื่อมให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา (Linking Sounds)

โดยปกติเจ้าของภาษามักออกเสียงเชื่อมระหว่างคำเป็นหลัก ไม่นิยมพูดแยกเป็นคำ ๆ เน้นพูดให้คล่องปาก ไม่ติดขัด ทำให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาฟังไม่ทัน หรืออาจจับใจความประโยคได้ไม่ครบถ้วน ดังนั้น การมีสำเนียงใกล้เคียงเจ้าของภาษา จะต้องใช้เสียงเชื่อม (Linking Sound) ให้เป็น โดยหลักการเชื่อมนั้น จะดูจากพยัญชนะท้ายของคำ ผสมกับเสียงสระของอีกคำหนึ่งเข้าด้วยกัน เช่น พยางค์ตามหลังเป็นเสียงสระ เช่น -ing คำว่า running หากอ่านแยกจะอ่านออกเสียงว่า รัน-อิง แต่เจ้าของภาษามักพูดเชื่อมเสียงว่า รัน-นิง

เทคนิคที่ 5 การฝึกอย่างมืออาชีพ (Consultants and Professional)

การออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง จำเป็นต้องใช้เวลาในการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การออกเสียงโดยใช้หลัก Phonetics ลงเสียงหนักเบา ให้ถูกต้อง ฝึกออกเสียงที่คล้ายกันให้แม่นยำ หรือแม้แต่การดูซีรีส์ภาษาอังกฤษที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำการออกเสียงได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา และยังได้คำศัพท์ใหม่ๆ อีกด้วย ส่วนการฝึกสำเนียงภาษาอังกฤษก็เป็นอีกเรื่องที่สามารถเลียนเสียงได้ตามความเหมาะสม เช่น สำเนียงบริติช สำเนียงอเมริกัน หรือสำเนียงออสเตรเลีย เป็นต้น

บทที่ 3

เสียงในภาษาและความสำคัญของการออกเสียง

(Sound in Language and Importance of Pronunciation)

"ภาษา" ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสาร และมีปฏิสัมพันธ์กันในระหว่างสมาชิกในสังคม เพื่อวัตถุประสงค์ใดวัตถุประสงค์หนึ่ง ในชีวิตของการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษย์ในสังคมในแต่ละวัน มนุษย์จำเป็นต้องมีการติดต่อสื่อสารกันอยู่เกือบตลอดเวลาที่ว่าการสื่อสารที่ว่ามันจะไม่สามารถสำเร็จ ลุล่วงไปได้เลยถ้าขาดสิ่งที่เราเรียกว่า "สื่อ" สื่อที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันในแต่ละวัน สามารถแบ่งออกเป็น 2 สื่อ ได้แก่ 1 สื่อที่เป็นตัวอักษร และ 2 สื่อที่เป็นเสียงพูด สำหรับสื่อที่เป็นตัวอักษรที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารอาจอยู่ในรูปของตัวเอกสารต่าง ๆ ที่มนุษย์จัดทำขึ้น ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของบันทึก รายงาน บทความ หนังสือ จดหมายหรืออื่น ๆ สำหรับสื่อที่เป็นเสียงพูด คือ สื่อที่เป็นผลผลิตของการเปล่งเสียงของมนุษย์เพื่อส่งสาร แทนจะกล่าวได้ว่าทั้งสื่อที่เป็นเสียงพูดและสื่อที่เป็นตัวอักษรเป็นสื่อที่มนุษย์ใช้กันแพร่หลายที่สุด ในการสื่อสารด้วยสื่อที่เป็นตัวอักษรถือว่าตัวอักษรมีความสำคัญ เพราะฉะนั้นการใช้ตัวอักษรในการสื่อสารนั้นจำเป็นที่จะต้องมีการพิจารณา ตรวจสอบระบบและระเบียบของการจัดเรียงตัวอักษรให้เป็นไปตามระเบียบ กฎเกณฑ์หรือหลักของการจัดเรียงของแต่ละภาษาซึ่งไม่เหมือนกัน ตัวอย่าง เช่น ถ้าเราต้องการจะสื่อด้วยตัวอักษรในภาษาอังกฤษ เราจำเป็นที่จะต้องเข้าใจหลักของการจัดเรียงเพื่อให้การสื่อสารของเราสัมฤทธิ์ผล เพราะฉะนั้นเราจะต้องจัดเรียงตัวอักษรให้อยู่ในลักษณะ "Entertainment" เพื่อสื่อความให้ทราบถึงสิ่งที่เราเรียกว่า "ความบันเทิง" หรือถ้าเราต้องการที่จะสื่อความว่า "เรือดำน้ำ" เราก็ต้องจัดเรียงตัวอักษรในภาษาอังกฤษให้อยู่ในลักษณะ "submarine" เป็นต้น

การสื่อสารด้วยเสียงพูด เราจำเป็นที่จะต้องเข้าใจและมีความถูกต้อง และชัดเจนในเรื่องการออกเสียง ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้การส่งสารสัมฤทธิ์ผลตามที่ตั้งไว้ ที่กล่าวว่า การออกเสียงถือเป็นปัจจัยที่สำคัญนั้น เพราะว่าหากผู้ส่งสารด้วยเสียงพูดออกเสียงที่จะส่งออกไปผิดตามหลักของการออกเสียงที่ถูกต้อง ก็จะทำให้การสื่อสารไม่สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ เช่น ถ้าเราต้องการที่จะส่งข้อความด้วยสื่อที่เป็นเสียงพูดในภาษาอังกฤษว่า "ผู้ชายหนึ่งคน" แต่เราออกเสียงว่า "เมน" ผู้รับสารก็จะรับข้อความที่ส่งว่า "ผู้ชายหลายคน" ซึ่งไม่ได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่เราตั้งไว้ เป็นต้น

ฉะนั้น ในการส่งสารหรือสื่อสารด้วยเสียงพูด ผู้ส่งสารหรือผู้พูดจำเป็นที่จะต้องออกเสียงให้มีความชัดเจนถูกต้อง จึงจะทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลตามที่ตั้งไว้ ด้วยเหตุนี้เองหากผู้ส่งสารหรือผู้พูดมีความประสงค์ที่จะสื่อสารด้วยเสียงพูดที่เป็นภาษาอังกฤษ ผู้ส่งสารหรือผู้พูดคนนั้นจำเป็นที่จะต้องมีความเข้าใจในกระบวนการของการออกเสียงในภาษาอังกฤษที่ถูกต้องชัดเจน

อวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียง

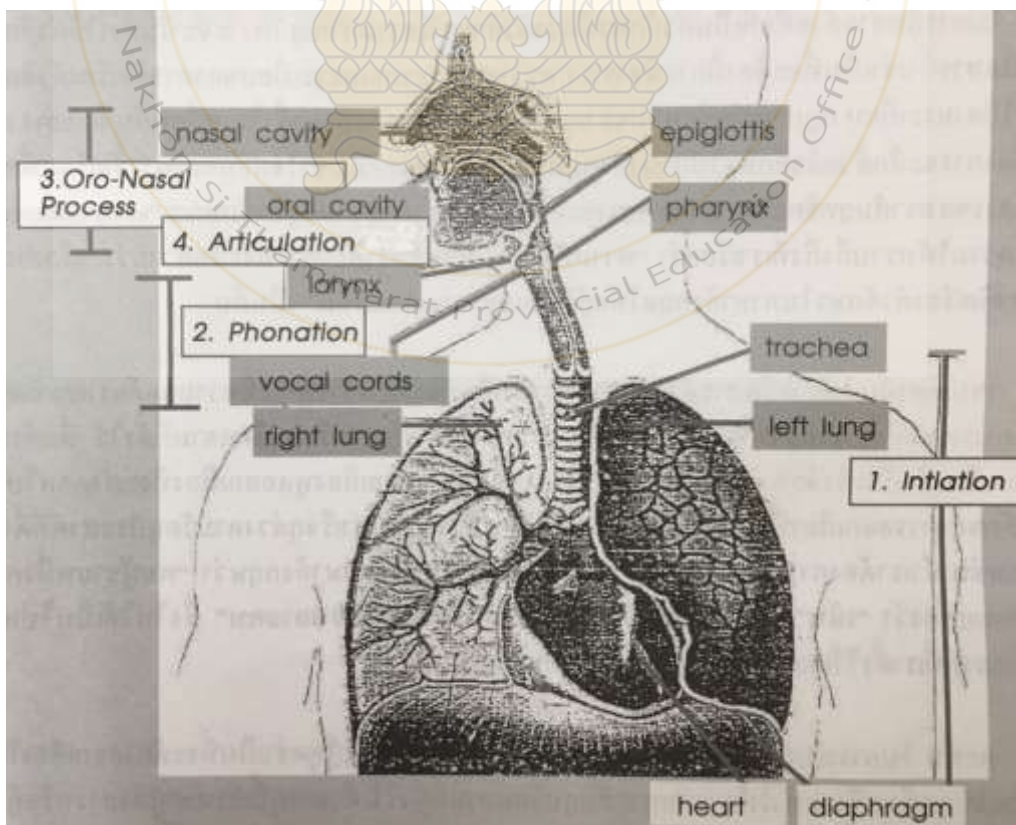
(Speech Organs involved in Sound Production)

การเปล่งเสียงพูดในภาษาทุกภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารนั้น มนุษย์ใช้อวัยวะหลายอย่างในการเปล่งเสียงออกมามีเสียง อวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียงที่สำคัญได้แก่ ปอด (ung) กะบังลม (diaphragm) หลอดลม (windpipe หรือ trachea) กล่องเสียง (larynx) เส้นเสียง (vocal cord vocal folds) และอวัยวะต่าง ๆ ภายในปาก

ในการอธิบายถึงอวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียงนั้น จะขอแยกอวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียงดังกล่าวออกเป็น 3 กลุ่มคือ

1. กลุ่มที่เป็นปอดและหลอดลม (Lung and Windpipe / Trachea)
2. กลุ่มที่เป็นกล่องเสียงและเส้นเสียง (Larynx and Vocal Cords / Folds)
3. กลุ่มที่เป็นอวัยวะบริเวณเหนือเส้นเสียง (Speech organs above vocal cords / folds)

และเพื่อให้การอธิบายมีความชัดเจนและง่ายต่อการทำความเข้าใจ จะขอแสดงภาพ ของอวัยวะต่าง ๆ ที่มนุษย์ใช้ในการเปล่งเสียง ดังต่อไปนี้

ที่มา: Sound System of English

(ปีทมา อัดนาโถ, 2559)

กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่เป็นปอดและหลอดลม (Lung and Windpipe / Trachea)

ปอดทั้ง 2 ข้างได้แก่ ปอดด้านซ้าย (left lung) และปอดด้านขวา (right lung) ประกอบด้วยถุงลมขนาดเล็กจำนวนมาก ปอดมีลักษณะเหมือนฟองน้ำ ไม่มีกล้ามเนื้อประกอบอยู่ ปอดจะอยู่ในช่องอก ซึ่งมีกระดูกซี่โครงล้อมรอบ ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง และยังมีกะบังลม (diaphragm) ซึ่งเป็นแผ่นกล้ามเนื้อรูปโค้งอยู่ทางด้านล่าง ปอดมีหน้าที่หลักในการหายใจ หน้าที่ของปอดที่เกี่ยวข้องกับการเปล่งเสียงในภาษานั้น ปอดทำหน้าที่ทำให้เกิดลมเพื่อที่จะใช้ในการเปล่งเสียง กล่าวได้ว่าเสียงส่วนใหญ่ในภาษาเกิดจากการเปล่งโดยใช้ลมที่มาจากปอดและผ่านหลอดลม (windpipe / trachea) ขึ้นมาด้านบน และหลังจากนั้นลมที่ผ่านขึ้นมาอาจจะออกสู่ภายนอก ร่างกายทางปากหรือทางจมูก

กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่เป็นกล่องเสียงและเส้นเสียง (Larynx and Vocal Cords / Folds)

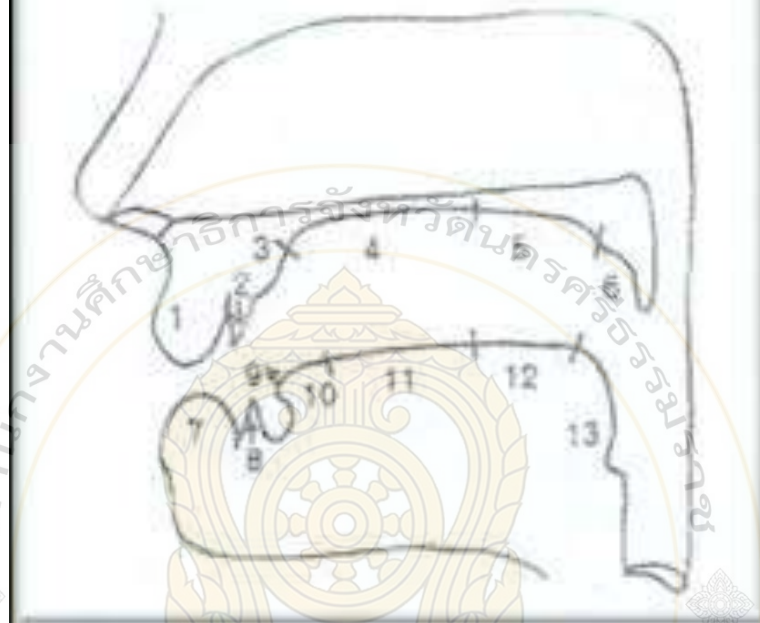
อวัยวะกลุ่มที่ 2 ที่มนุษย์ใช้ในการเปล่งเสียงได้แก่ กล่องเสียง (larynx) และเส้นเสียง (vocal cords/ folds) กล่องเสียงหรือที่เรารู้จักกันดีก็คือ "ลูกกระเดือก" (Adam's apple) กล่องเสียง จะเห็นได้เด่นชัดมากในผู้ชายมากกว่าผู้หญิง กล่องเสียงอยู่เหนือหลอดลม (Windpipe) ด้านล่างของกล่องเสียงประกอบด้วยกระดูกอ่อนที่มีชื่อว่า "ไครคอยด์" (Cricoid Cartilage) ส่วนด้านบนของกล่องเสียงประกอบด้วยกระดูกอ่อนที่มีชื่อว่า "ไทรอยด์" (Thyroid Cartilage) นอกจากนี้แล้วกล่องเสียงยังประกอบด้วยกระดูกอ่อนที่เป็นรูปปิรามิดอีกหนึ่งคู่ที่มีชื่อว่า "อาริทिनอยด์" (Arytenoid Cartilage) กระดูกอ่อนคู่นี้จะอยู่ด้านหลังของกล่องเสียง ส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดของกล่องเสียงคือ เส้นเสียง (vocal cords /folds) ซึ่งมีอยู่ 2 เส้น เส้นเสียงทั้ง 2 เส้นนี้ จะพาดตัวตามแนวนอนอยู่ตรงกลางของกล่องเสียง

เส้นเสียงมีหน้าที่หลักในการปิดกั้นไม่ให้อาหารตกลงไปในหลอดลม (Windpipe) สำหรับหน้าที่เกี่ยวกับการเปล่งเสียงนั้น เส้นเสียงทำหน้าที่เปลี่ยนลมที่ขึ้นมาจากปอดให้เป็นคลื่นเสียง (Sound Wave) การทำงานของเส้นเสียงทำให้เสียงมีความแตกต่างกัน

กลุ่มที่ 3 กลุ่มที่เป็นอวัยวะบริเวณเหนือเส้นเสียง (Speech organs above vocal cords / folds)

ลมที่เกิดขึ้นจากปอดแล้วผ่านขึ้นมาทางหลอดลม จะผ่านเส้นเสียงและหลังจากนั้นจะผ่านออกภายนอกโดยช่องปาก (Oral Cavity) หรือช่องจมูก (Nasal Cavity) ซึ่งลมอาจจะผ่านออกภายนอกทางช่องปากหรือช่องจมูกช่องใดช่องหนึ่ง หรืออาจผ่านออกภายนอกโดยทั้ง 2 ช่องพร้อม ๆ กัน การดัดแปลงเสียงที่เกิดขึ้นจากลมที่มาจากปอด จะเกิดขึ้นมากที่สุดตรงบริเวณเหนือเส้นเสียง โดยเฉพาะบริเวณในช่องปาก ซึ่งมีอวัยวะต่าง ๆ มากมายที่ทำให้เสียงถูกดัดแปลง อวัยวะต่าง ๆ เหล่านั้นถือเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้เกิดเสียงประเภทต่าง ๆ ขึ้นในภาษา อวัยวะในช่องปากต่าง ๆ เหล่านั้น มีดังนี้

บริเวณต่างๆ ของอวัยวะในช่องปาก

ที่มา : <http://www.pp.ac.th>

1. ริมฝีปากบน	(upper lip)
2. ฟันบน	(upper teeth)
3. ปุ่มเหงือก	(alveolar ridge)
4. เพดานแข็ง	(hard palate)
5. เพดานอ่อน	(soft palate)
6. ลิ้นไก่	(uvula)
7. ริมฝีปากล่าง	(lower lip)
8. ฟันล่าง	(lower teeth)
9. ปลายลิ้น	(the tip of the tongue)
10. ลิ้นส่วนปลาย	(the blade of tongue)
11. ลิ้นส่วนหน้า	(the front of tongue)
12. ลิ้นส่วนหลัง	(the back of tongue)
13. โคนลิ้น	(the root of tongue)

บทที่ 4

Language and Nature of Language

กระบวนการเปล่งเสียง (Sound Production Process)

ในการเปล่งเสียงพูดของมนุษย์นั้น สามารถแยกอธิบายได้เป็น 4 กระบวนการ ได้แก่

1. กระบวนการการกำเนิดลม (Initiation Process)
2. กระบวนการการดัดแปลงลมที่บริเวณเส้นเสียง (Phonation Process)
3. กระบวนการการดัดแปลงลมที่บริเวณช่องคอและช่องจมูก (Oro-nasal Process)
4. กระบวนการการดัดแปลงลมในบริเวณช่องปาก (Articulation Process)

กระบวนการกำเนิดลม (Initiation Process)

ในการเปล่งเสียงของมนุษย์ "ลม" ซึ่งเกิดขึ้นภายในบริเวณของร่างกายที่เกี่ยวข้องกับการเปล่งเสียง ถือเป็นปัจจัยที่สำคัญมาก ลมที่มนุษย์ใช้ในการเปล่งเสียงส่วนใหญ่ในภาษา เป็นลมที่เกิดจากปอดและผ่านอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายออกสู่ภายนอกซึ่งเรียกว่า "ลมออก" (Egressive Airstream) ในบางภาษามนุษย์อาจใช้ลมอีกประเภทหนึ่งซึ่งเป็นลมที่เข้าสู่ร่างกายจากภายนอกซึ่งเรียกว่า "ลมเข้า" (Ingressive Airstream) การเกิดของลมที่บริเวณปอดนั้น เกิดขึ้นโดยการบีบและขยายออกของกะบังลม (Diaphragm หรือ Thoracic diaphragm) และกล้ามเนื้อซี่โครง (Intercostal Muscles) ที่มีต่อช่องอก ส่งผลให้เกิดความดันของอากาศที่ต่างกัน กล่าวคือ ถ้ากล้ามเนื้อซี่โครงและกะบังลม มีการบีบให้ช่องอกเล็กลง อากาศจะเคลื่อนตัวจากปอดสู่ภายนอก ในทางกลับกันถ้ากล้ามเนื้อซี่โครงและกะบังลมมีการขยายให้ช่องอกขยายออก อากาศก็จะเคลื่อนตัวเข้าภายในปอด

กระบวนการดัดแปลงลมที่เส้นเสียง (Phonation Process)

เมื่อลมเกิดขึ้นที่ปอดตามกระบวนการการกำเนิดลม ก็จะเคลื่อนตัวสู่ด้านบนของร่างกาย โดยเคลื่อนตัวผ่านหลอดลม (Trachea หรือ Windpipe) และหลังจากนั้นก็เคลื่อนตัวผ่านช่องว่างระหว่างเส้นเสียง (Glottis) ขึ้นมาสู่ด้านบนและออกสู่ภายนอกทางปากหรือทางจมูก ลมที่ผ่านเส้นเสียงทำให้เกิดเสียงในภาษาซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. เสียง Glottal stop ซึ่งเกิดจากการที่เส้นเสียงทั้ง 2 เส้นแนบเข้าหากันอย่างสนิท โดยที่ลมถูกกักไว้ ในตอนแรกได้เส้นเสียงทั้ง 2 เส้นและหลังจากนั้นลมก็จะถูกปล่อยออกสู่ภายนอก ตัวอย่างเสียงประเภทนี้ในภาษาอังกฤษ ได้แก่ การออกเสียงท้ายของคำต่อไปนี้:

Bit hot foot feet out shout count เป็นต้น

2. เสียงไม่ก้อง (Voiceless) ซึ่งเกิดจากการที่เส้นเสียงทั้ง 2 เส้น แยกตัวออกจากกันทำให้เกิดช่องว่างระหว่างเส้นเสียง ลมสามารถผ่านออกสู่ภายนอกได้อย่างอิสระ ไม่ทำให้เส้นเสียงสั่น (Vibrate) ส่งผลทำให้เกิด "เสียงไม่ก้อง" ตัวอย่างเสียงประเภทนี้ในภาษาอังกฤษ ได้แก่ เสียงท้ายคำของคำต่อไปนี้:

Miss kiss this less place lace grace เป็นต้น

3. เสียงก้อง (Voiced) ซึ่งเกิดจากการที่เส้นเสียงทั้ง 2 เส้น ชิดตัวกันแต่ไม่ถึงกับปิดช่องเล็ก ๆ ให้ลมสามารถผ่านออกสู่ภายนอกได้บ้าง จะมีการสั่นของเส้นเสียงเมื่อลมผ่านส่งผลทำให้เกิดเสียง ที่เรียกว่า "เสียงก้อง" ตัวอย่างเสียงประเภทนี้ในภาษาอังกฤษ ได้แก่ เสียงต่อไปนี้ :

vine mine valve beat fine pine pave

กระบวนการตัดแปลงลมที่ช่องคอและช่องจมูก (Oro-nasal Process)

เมื่อลมผ่านเส้นเสียงจากกระบวนการที่สองที่ดังกล่าวแล้วข้างต้น ในขั้นตอนหรือกระบวนการนี้ ลมจะผ่านออกสู่ภายนอกอาจจะออกทางช่องปาก (Oral Cavity) หรือออกทางช่องจมูก (Nasal Cavity) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการทำงานของเพดานอ่อนและลิ้นไก่ กล่าวคือ ถ้าลิ้นไก่และเพดานอ่อนเคลื่อนไปติดผนังคอ ลมจะผ่านขึ้นสู่ช่องจมูกไม่ได้ ต้องผ่านออกทางช่องปากเท่านั้น ส่งผลให้เกิดเสียงที่เรียกว่า "เสียงที่เปล่งออกทางช่องปาก" (Oral sound) ในทางตรงกันข้าม ถ้าลิ้นไก่และเพดานอ่อนไม่เคลื่อนตัวไปติดผนังคอ ด้านหลัง อยู่ในลักษณะพักทำให้ลมสามารถผ่านขึ้นสู่ช่องจมูกได้ ส่งผลให้เกิดเสียงที่เรียกว่า "เสียงที่เปล่งออกทางจมูก" หรือ "เสียงนาสิก" (Nasal Sound)

ตัวอย่างของเสียงที่เปล่งออกทางช่องปาก ได้แก่ เสียงในคำภาษาอังกฤษต่อไปนี้ :

King queen yes bin man pet toy

ตัวอย่างเสียงที่เปล่งออกทางช่องจมูกหรือเรียกว่า "เสียงนาสิก" ได้แก่ เสียงในคำภาษาอังกฤษต่อไปนี้ :

monk nun mango sing moon yawn swing

กระบวนการตัดแปลงลมในบริเวณช่องปาก (Articulation Process)

ลมที่ผ่านขึ้นมาเพื่อที่จะออกสู่ภายนอก ในกรณีทีลิ้นไก่และเพดานอ่อนเคลื่อนตัวไปชนกับผนังคอ ทำให้ลมดังกล่าวไม่สามารถผ่านออกทางช่องจมูกได้ จำเป็นต้องผ่านออกทางช่องปาก ลมดังกล่าว นั้น จะถูกคัดแปลงโดยการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ที่อยู่ภายในช่องปากเช่น ฟัน ลิ้น เพดานแข็ง เพดานอ่อน เป็นต้น ส่งผลให้เกิดเป็นเสียงประเภทต่าง ๆ มากมาย

การตัดแปลงลมในบริเวณช่องปาก สามารถแยกออกได้เป็น 4 ลักษณะ คือ

- 1. แบบปิดสนิท (Complete Closure)** ได้แก่การที่อวัยวะส่วนที่เกี่ยวข้องปิดกั้นลมสนิท
- 2. แบบปิดเปิดสลับกัน (Intermittent Closure)** ได้แก่การที่อวัยวะที่เกี่ยวข้องมีการปิดกั้นลมระยะสั้น ซ้ำกันหลายครั้ง

3. แบบแคบ (Close Approximation) ได้แก่ การที่อวัยวะที่เกี่ยวข้องเข้ามาอยู่ใกล้กันมาก เมื่อลมผ่าน ขึ้นมาบริเวณนั้น ลมจะค่อยๆ แทรกตัวผ่านอวัยวะต่าง ๆ เหล่านั้น

4. แบบกว้าง (Open Approximation) ได้แก่ การที่อวัยวะที่เกี่ยวข้องเข้ามาอยู่ใกล้กันเล็กน้อย ทำให้เกิดช่องว่างที่ทำให้ลมสามารถผ่านออกสู่ภายนอกได้อย่างอิสระ

กลไกและลักษณะของการเปล่งเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ (Mechanism and English Consonant Production)

เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ (English Consonant) มีการแบ่งออกเป็นหลายประเภท ทั้งนี้โดยพิจารณาถึงลักษณะของการออกเสียง (Manner of Articulation) และจุดที่มีการออกเสียง (Point of Articulation) เป็นหลักในการจัดประเภทเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ โดยสามารถแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ทั้งหมด 4 ประเภทคือ

1. เสียงที่เกิดจากการกักลม (Stop) เสียงประเภทนี้เกิดจากการที่มีการเคลื่อนของอวัยวะเข้าหากัน ต่อด้วยการกักลม และการปล่อยลมที่กักไว้ จุดที่มีการกักลมมีทั้งหมดสามจุดใหญ่ คือ ที่ริมฝีปาก (Labial) ที่ปุ่มเหงือก (Alveolar) และที่เพดานอ่อน (Velar)

2. เสียงที่เกิดจากการที่ลมไม่ถูกปิดกั้น (Continuant) เสียงประเภทนี้เกิดจากการที่ลมสามารถเดินทางผ่านออกสู่ภายนอกได้โดยสะดวก ไม่มีการกักลมเอาไว้ เสียงประเภทที่ 2 นี้ ได้แก่ เสียงนาสิก (Nasal) เสียงเสียดแทรก (Fricative) เสียงข้างลิ้น (Lateral) เสียงลิ้นกระดก (Retroflex)

3. เสียงที่เกิดจากการกั้นทางเดินของลม แต่หลังจากนั้นจะมีการปิดให้ลมผ่านออกอย่างช้า ๆ เสียงประเภทนี้ ได้แก่ เสียงกักเสียดแทรก (Affricate)

4. เสียงที่มีลักษณะการเกิดคล้ายกับเสียงพยัญชนะและเสียงสระ จึงมีชื่อเรียกว่า "เสียงกึ่งสระ" (Semivowel)

	monophthongs				diphthongs			Phonemic Chart voiced unvoiced
	i:	ɪ	ʊ	u:	ɪə	eɪ		
VOWELS	sheep	ship	good	shoot	here	wait		
	e	ə	ɜ:	ɔ:	ʊə	ɔɪ	əʊ	
	bed	teacher	bird	door	tourist	boy	show	
	æ	ʌ	ɑ:	ɒ	eə	aɪ	aʊ	
	cat	up	far	on	hair	my	cow	
CONSONANTS	p	b	t	d	tʃ	dʒ	k	g
	pea	boat	tea	dog	cheese	June	car	go
	f	v	θ	ð	s	z	ʃ	ʒ
	fly	video	think	this	see	zoo	shall	television
	m	n	ŋ	h	l	r	w	j
	man	now	sing	hat	love	red	wet	yes

ที่มา: <https://engbreaking.co.th/english-pronunciation-plan-32-days/>

จากตารางข้างต้น เสียงแต่ละเสียงสามารถแสดงด้วยคำอธิบายได้ดังนี้

จากตารางข้างต้น เสียงแต่ละเสียงสามารถแสดงด้วยคำอธิบายได้ดังนี้

1. p	voiceless labial stop
2. b	voiced labial stop
3. t	voiceless alveolar stop
4. d	voiced alveolar stop
5. k	voiceless velar stop
6. g	voiced velar stop
7. m	voiced labial nasal
8. n	voiced alveolar nasal
9. ŋ	voiced velar nasal
10. f	voiceless labio-dental fricative
11. v	voiced labio-dental fricative
12. θ	voiceless interdental fricative
13. ð	voiced interdental fricative
14. s	voiceless alveolar fricative
15. z	voiced alveolar fricative
16. ʃ	voiceless alveo-palatal fricative
17. ʒ	voiced alveo-palatal fricative
18. h	voiceless glottal fricative
19. tʃ	voiceless alveo-palatal affricative
20. dʒ	voiced alveo-palatal affricate
21. l	voiced alveolar lateral
22. r	voiced alveolar retroflex
23. y	voiced palatal semivowel
24. w	voiced velar semivowel

ที่มา: <http://www.ru.ac.th>

บทที่ 5

สัทอักษรที่ใช้แทนเสียงในภาษาอังกฤษ (Phonetic Alphabets)

สัทอักษร (Phonetic Alphabets) หมายถึง ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงในภาษา เป็นการทำให้ "เสียง" ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่มีรูปร่าง รูปราง สามารถมองเห็นได้โดยการใช้ตัวอักษรดังกล่าว สัทอักษร ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และโดยเฉพาะการจะออกเสียงคำในภาษาอังกฤษ ให้มีความถูกต้อง ชัดเจน สัทอักษร 1 สัทอักษร เป็นตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง 1 เสียงในภาษา ตัวอักษรที่เรียกว่า "สัทอักษร" ดังกล่าวนี้เป็นสัญลักษณ์ที่สร้างขึ้นโดยนักภาษาศาสตร์ และครูสอนภาษา ในยุโรปสมัยก่อน เรียกกันว่า "International Phonetic Alphabet" (IPA) เพื่อการทำความเข้าใจ ในลักษณะของสัทอักษรดังกล่าว จะขอแสดงรายการสัทอักษรที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะและเสียงสระ ในคำภาษาอังกฤษที่มีการออกเสียงสำเนียงอเมริกัน ดังนี้

International Phonetic Alphabet									
ʌ	ɑ:	æ	ə	e	ɜ:	ɪ	i:	ɒ	ɔ:
cup	far	can	about	when	learn	big	team	hot	ball
ʊ	u:	aɪ	aʊ	oʊ	eə	eɪ	ɪə	ɔɪ	ʊə
put	food	my	how	phone	bear	day	near	boy	tour
b	d	f	g	h	j	k	l		
bed	dog	fish	get	hot	yes	cat	look		
m	n	ŋ	p	r	s	ʃ	t		
man	name	sing	pen	read	sit	ship	time		
tʃ	θ	ð	v	w	z	ʒ	dʒ		
chair	think	the	very	we	zoo	television	jump		

ที่มา: <https://www.pinterest.com/pin/22377329389552577/?mt=login>

การลงเสียงหนัก-เบาในคำหลายพยางค์ในภาษาอังกฤษ (Word Stress)

คำในภาษาอังกฤษแต่ละคำจะมีการลงเสียงหนัก-เบา (Stress) ไม่เหมือนกัน และทำให้ความหมายของคำต่างกันด้วย เช่นคำว่า "present" ถ้าลงเสียงหนักหรือ stress พยางค์แรก จะมีความหมายว่า "ของขวัญหรือปัจจุบัน" แต่ถ้าลงเสียงหนักพยางค์หลังก็จะมีความหมายว่า "เสนอหรือนำเสนอ" เป็นต้น

ดังนั้น ในการสื่อความหมายของคำให้ถูกต้อง จึงต้องเข้าใจหลักและฝึกปฏิบัติการลงเสียงหนัก - เบา ของคำให้ชัดเจน

คำในภาษาอังกฤษ อาจจะประกอบด้วยพยางค์ (Syllable) ตั้งแต่ 1 พยางค์เช่น คำคำว่า "come" หรือมากกว่า 1 พยางค์ขึ้นไป เช่นคำว่า "comfortable" เป็นต้น พยางค์ในแต่ละคำในภาษาอังกฤษที่ได้รับการลงเสียงหนักเรียกว่า "Stressed Syllable" การแสดงว่าพยางค์ใดได้รับการลงเสียงหนักจะใช้เครื่องหมาย (/) เขียนไว้ด้านบนของพยางค์นั้น ในการออกเสียงพยางค์ประเภทนี้ จะใช้แรงในการออกเสียงมาก ทำให้พยางค์ประเภทนี้มีความดังกว่าพยางค์อื่น ส่วนพยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักเรียกว่า "Unstressed Syllable" ในการออกเสียงพยางค์ประเภทหลังนี้ เสียงของทั้งพยางค์จะเบาจนแทบจะไม่ได้ยินเสียงพยางค์เหล่านี้เลย ดังนั้น ควรฝึกออกเสียงคำแล้วพิจารณาว่าคำแต่ละคำมีกี่พยางค์ และพยางค์ไหนได้รับการลงเสียงหนัก และไม่ได้รับการลงเสียงหนัก

student	education	instructor	master	Europe	Asia	America
Australia	always	sometimes	occasion	usually	record	certificate
Eradicate	influenza	syndicate	record	ceremony	severe	present
convenient	sickness	candy	Canada	comfortable		
often	octopus	symptom	coconut			

หลักในการลงเสียงหนักในคำหลายพยางค์

ในการลงเสียงหนัก-เบาในคำในภาษาอังกฤษ มีหลักดังนี้

1. คำในภาษาอังกฤษที่มีสองพยางค์ส่วนใหญ่ พยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักคือพยางค์ เช่น คำว่า "morning" จะลงเสียงหนักพยางค์ "mor" หรือคำว่า "husband" จะลงเสียงหนักพยางค์ "hus" เป็นต้น

2. คำสองพยางค์ที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ได้ทั้งคำนามและคำกริยา จะมีการลงเสียงหนักที่ต่างกัน คือ ถ้าคำนั้นเป็นคำนามหรือคุณศัพท์จะเน้นพยางค์แรก และถ้าทำหน้าที่เป็นคำกริยาจะเน้นพยางค์หลัง เช่น

คำนาม	คำกริยา
Record	record
Present	present
Desert	desert
Permit	permit

3. คำที่มีการเติม suffix เข้าไปข้างท้ายของคำที่เป็นรากศัพท์เดิม (root) ในการออกเสียงนั้น หน่วยที่เป็น suffix จะไม่ได้รับการลงเสียงหนัก แต่จะลงเสียงหนักที่พยางค์ที่อยู่ข้างหน้า suffix นั้น เช่น

Vision	musician	dubious economic	political
Modify	biological	individual	consideration
Classify	duality	reality	pacify
Activity	possibility		

4. คำที่มีการเติม suffix ส่วนใหญ่ suffix จะไม่ได้รับการลงเสียงหนักแต่จะลงเสียงหนักที่คำที่เป็นรากศัพท์เดิม เช่น

Eating	swimmer	kingdom	writing
Development	writer	improvement	easier
Management	fastest	considerable	longest

แบบฝึกหัด

เรื่อง "การลงเสียงหนัก-เบาของคำในประโยค"

คำสั่ง พิจารณาข้อความต่อไปนี้ และฝึกออกเสียงว่าควรมีการลงเสียงหนักตรงคำใดบ้าง

1. My sister likes to work in her beautiful office.
2. Nadetch always says the truth.
3. The strong tree grows well in the desert.
4. Stress is important for the English teachers.
5. None can survive in this situation.

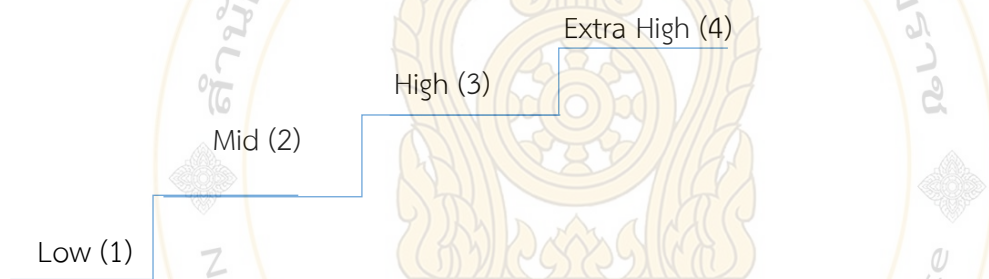

ระดับเสียงสูง-ต่ำในภาษาอังกฤษ (Intonation)

ในการเปล่งเสียงข้อความที่ต่อเนื่องกันเป็นประโยคในภาษาอังกฤษนั้นระดับเสียงสูง-ต่ำ (Intonation) ถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้ข้อความหรือสารที่ส่งไป มีการตีความและเข้าใจตามวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารที่ตั้งไว้ ระดับเสียงสูง-ต่ำในภาษาอังกฤษ มีการแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่

1. ระดับเสียงต่ำ (Low)
2. ระดับเสียงกลาง (Mid)
3. ระดับเสียงสูง (High)
4. ระดับเสียงสูงมาก (Extra high)

ซึ่งสามารถแสดงด้วยเส้น ดังนี้

ระดับเสียงสูง-ต่ำในภาษาอังกฤษ มีการใช้ ดังนี้

1. ระดับเสียงที่เรียกว่า "ขึ้น-ลง" (Rising -Falling) ซึ่งแสดงด้วยแผนภูมิ คือ

ใช้กับ

- ประโยคบอกเล่า/ ความจริง เช่น

I like shopping.

I'd like to go there.

- ประโยคคำสั่ง เช่น

Come to see me.

Please open the window.

Give it to my father.

- ประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วย Question words (What, When, Where, Why....) ทั้งหมด

Who is the child?

What did you do?

Why don't you forget him?

2. ระดับเสียงสูง (Rising) ซึ่งแสดงได้ด้วยแผนภูมิ คือ

ใช้กับประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบ Yes หรือ No หรือที่เรียกว่า ประโยค " Yes - No question " เช่น

Do you like her?

Did you see him?

Is she here?

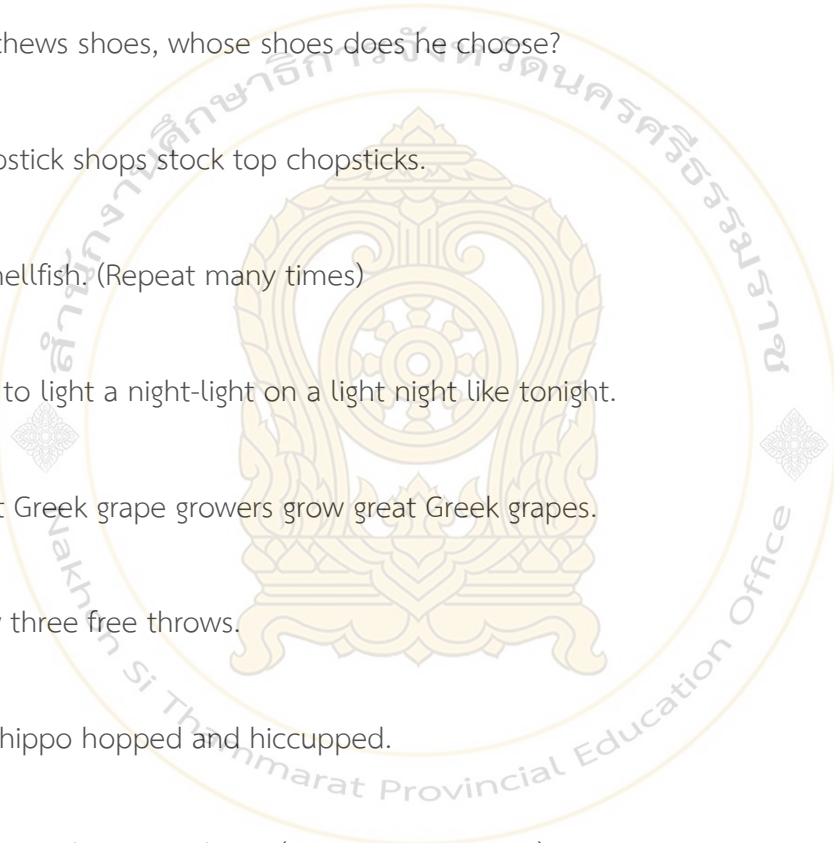
นอกจากลักษณะเสียงสูง - ต่ำ หลัก ที่กล่าวข้างต้นแล้ว ในการกำหนดลักษณะ เสียงสูง - ต่ำ Have you finished? ในภาษาอังกฤษยังมีอีกมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของการใช้ภาษาอังกฤษ ในบริบทต่าง ๆ

Nakhon Si Thammarat Provincial Education Office

Tongue Twisters

(<https://parade.com/1056235/marynliles/tongue-twisters/>)

1. Sheena leads, Sheila needs.
2. If a dog chews shoes, whose shoes does he choose?
3. Top chopstick shops stock top chopsticks.
4. Selfish shellfish. (Repeat many times)
5. No need to light a night-light on a light night like tonight.
6. The great Greek grape growers grow great Greek grapes.
7. He threw three free throws.
8. A happy hippo hopped and hiccupped.
9. Toy boat. Toy boat. Toy boat. (Repeat many times)
10. One-one was a race horse. Two-two was one too. One-one won one race. Two-two won one too.

Hard Tongue Twisters for Adults

1. Six sick hicks nick six slick bricks with picks and sticks.
2. Any noise annoys an oyster but a noisy noise annoys an oyster more.
3. Rory the warrior and Roger the worrier were reared wrongly in a rural brewery.
4. Which wrist watches are Swiss wrist watches?
5. Fred fed Ted bread and Ted fed Fred bread.
6. Each Easter Eddie eats eighty Easter eggs.
7. Lesser leather never weathered wetter weather better.
8. Thirty-three thirsty, thundering thoroughbreds thumped Mr. Thurber on Thursday.
9. Send toast to ten tense stout saints' ten tall tents.
10. I slit the sheet, the sheet I slit, and on the silted sheet I sit.

Funny Tongue Twisters for Kids

1. Betty's big bunny bobbed by the blueberry bush.
2. Four furious friends fought for the phone.
3. Imagine an imaginary menagerie manager managing an imaginary menagerie.
4. Gobbling gargoyles gobbled gobbling goblins.
5. If you notice this notice, you will notice that this notice is not worth noticing.
6. I saw a kitten eating chicken in the kitchen.
7. How many yaks could a yak pack, pack if a yak pack could pack yaks?
8. Picky people pick Peter Pan Peanut-Butter, 'tis the peanut-butter picky people pick.
9. Elizabeth has eleven elves in her elm tree.
10. Little Lillian lets lazy lizards lie along the lily pads.

Short Tongue Twisters

1. Green glass globes glow greenly.
2. A proper copper coffee pot.
3. She sees cheese.
4. Rubber baby buggy bumpers.
5. Tie twine to three tree twigs.
6. A flea and a fly flew up in a flue.
7. Fresh French fried fly fritters
8. Bake big batches of bitter brown bread.
9. A flea and a fly flew up in a flue.
10. Bake big batches of bitter brown bread.

Long Tongue Twisters

1. Betty bought butter but the butter was bitter, so Betty bought better butter to make the bitter butter better.

2. She stood on the balcony, inexplicably mimicking him hiccupping, and amicably welcoming him in.

3. Susie works in a shoeshine shop. Where she shines she sits, and where she sits she shines.

4. If you must cross a course cross cow across a crowded cow crossing, cross the cross coarse cow across the crowded cow crossing careful. I thought a thought. But the thought I thought wasn't the thought I thought I thought. If the thought I thought I thought had been the thought I thought, I wouldn't have thought I thought.

5. If practice makes perfect and perfect needs practice, I'm perfectly.

บรรณานุกรม

- ปัทมา อัตนาโธ. (2559). *Sound System of English*. เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 2202323. คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Carr, Philip. (1994). *Phonology*. London: The Macmillan Press.
- Cook, Vivian. (1994). *Linguistics and Second Language Acquisition*. London: The Macmillan Press.
- Lyons, John. (1984). *Language and Linguistics: An Introduction*. London: Cambridge University Press.
- Radford, A. (1988). *Transformational Grammar*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Ramkhamhaeng Institute of Languages. (2005). *Language and Nature of Language and Sound in Language*. Bangkok. Ramkhamhaeng University Press.
- Roach, Peter. (1994). *English Phonetics and Phonology*. N.Y.: The Cambridge University Press.

Websites

- <https://engbreaking.co.th/english-pronunciation-plan-32-days/>
- <http://grammar.englishclub.com/verbs/htm>
- <https://kruengthai.blogspot.com/2019/02/phonetic.html>
- <https://parade.com/1056235/marynliles/tongue-twisters/>
- <http://towerofenglish.tipod.com/tipsheet.htm>
- <http://www.edunet.com/elt/>
- <https://www.interpass.in.th>
- <https://www.pinterest.com/pin/22377329389552577/?mt=login>
- <http://www.pp.ac.th>
- <http://www.ru.ac.th>
- <http://www.teachnet.com/lesson.html>
- <https://www.twinkl.co.th>
- <http://www.word-detective.com>

The background of the image is a close-up, slightly blurred view of the American flag. The top right portion shows the blue field with white stars, while the bottom right portion shows the red and white stripes. The left side of the image is a plain white background.

สำนักงานศึกษาธิการ
จังหวัดนครศรีธรรมราช
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ